

Lasse Raagaards roman 'Slip' nærmer sig sandheden om døden

Hvad der sker efter døden, er drivkraften i Lasse Raagaards hudløse og nysgerrige debutroman 'Slip'. Foto: Sara Galbiati

ESTRID DYEKJÆR

06.02.2026

BØGER // ANMELDELSE – “Trods sine kun 150 sider er Lasse Raagaards debutroman, *Slip*, ikke en letlæst roman,” skriver anmelder Estrid Dyekjær. “Romanens store tomrum, fra diagnosen bliver givet, til døden indtræder, er måske det mest sigende, og på den måde er bogen et nybrud i forhold til litteratur om sorg, der typisk fokuserer på den døende og de efterlevende, men her er fokus på den døde i netop dét sekund, hvor grænsen mellem liv og død udslettes. Det er mærkeligt, forfærdeligt og fint.”

Slip

Forfatter: Lasse Raagaard

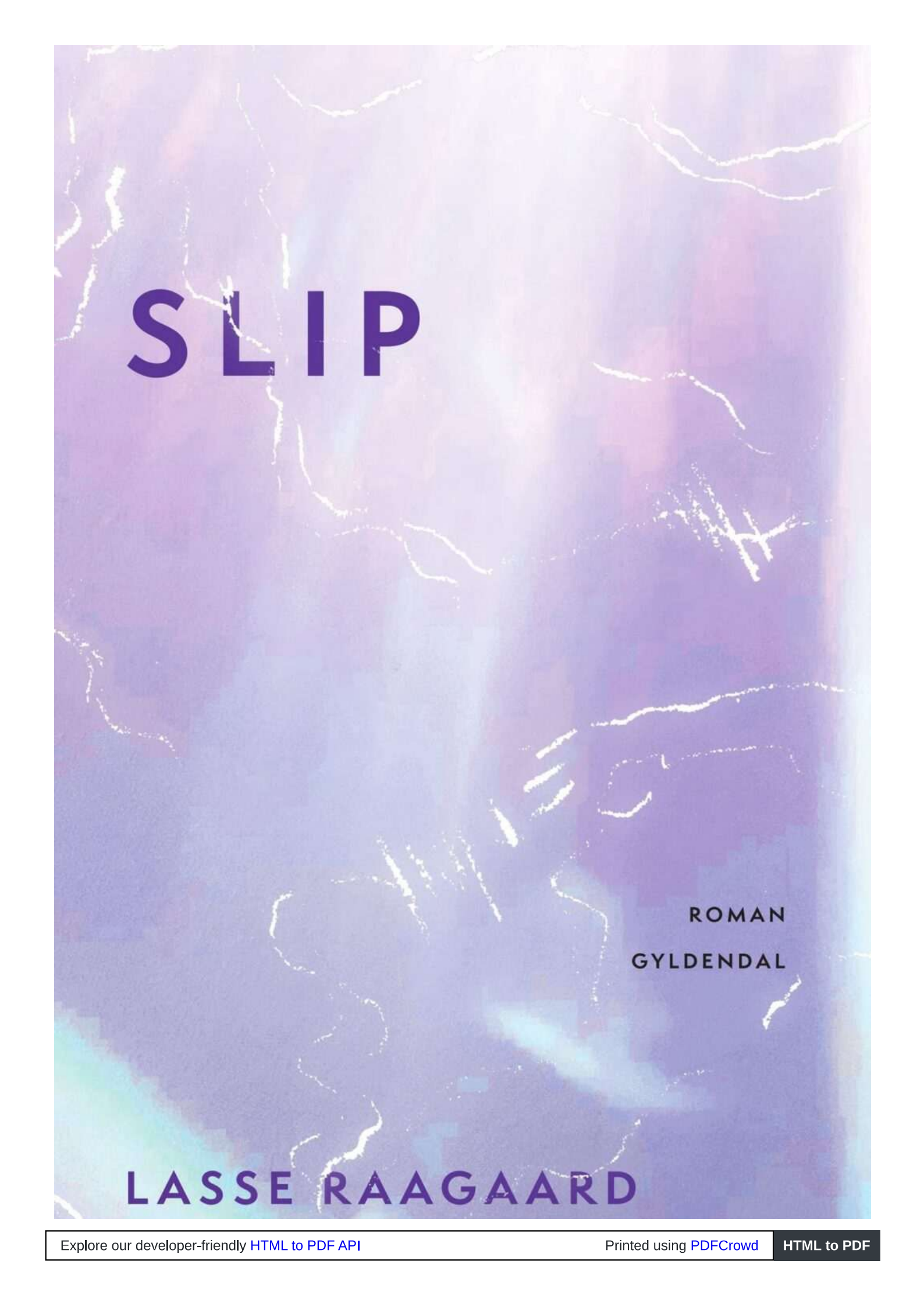
Forlag: Gyldendal

Udkom d. 6. februar 2026.

En bekendt af mig døde for år tilbage. Pludseligt, men heldigvis også kortvarigt. En vellykket indsats af tililende fremmede bragte ham efter adskillige minutter tilbage til

livet, og det endda med så få mén, at hverdagen efter kort tid vendte tilbage til noget, der lignede normalen. Tildragelsen talte han om med glimt i øjet som 'Sidst jeg var død', og så fulgte gerne en humoristisk anekdote, men han kom aldrig specifikt ind på, hvad der var sket 'på den anden side', selvom det var det, alle ville vide – præcis som mennesket har villet det i tusinder af år.

Netop den nysgerrighed er drivkraften i **Lasse Raagaards** hudløse debutroman *Slip*.

SLIP

ROMAN
GYLDENDAL

LASSE RAAGAARD

Lu er døende, og vi møder ham på 'Center for erhvervet hjerneskode', netop som livet rinder ud, og sjælen giver slip. Hvor andre forfattere nok ville lade den dødes sjæl forsvinde ud i intet og rette fokus på de efterladte og deres sorg, følger Lasse Raagaard efter Lus ånd, ud af kroppen og videre ind i den sprække af virkeligheden, der til alle tider har draget og forundret mennesket, og netop med sit uafklarede 'væren' forbundet os på tværs af racer, køn og tidsaldr.

I romanen lyder det: "Luften trænger ind og Lu hvisler, hvæser, udåndingen smerter. Smerten og brystet, der er ved at blive fjernet. Lu holder sine øjne åbne, falder ind i en slags søvn. Det føles som at glide."

Når terminaldiagnosen er givet, er ventesorgen ulidelig, men selve døden en lettelse – både for Lea og Lu og for alle dem, der gik rundt med dårlig samvittighed, fordi de ikke prioriterede at lægge vejen forbi Center for Erhvervet hjerneskode

I sprækken lyser og gnistrer Lus sjæl så kraftigt, at det kan ses hos Rea, der befinder sig i bondestenalderen i dyb sorg over sin elskede 'Harja', så optaget af ritualer omkring den døde, at sygdommen får tag i og næsten opsluger hende. Det gnistrende skær af Lus sjæl lyser på marken, hvor nyt liv skal spire, og kun Rea kan se, men ikke forstå det.

I Reas liv er døden uforståelig, men til alle tider accepteres netop den præmis. Døden er uundgåelig, men naturlig og ikke noget, der skal forklares eller nødvendigvis frygtes. I Reas tidsalder lever man i pagt med døden. Døden er bare, præcis som den faktisk også er i Lus tilfælde, hvor hans egen drømmeagtige færd væk fra legemet ikke emmer af sorg, fortrydelse eller spørgsmålet om 'hvorfor'.

Lu svæver bare, bevæger sig i tid og rum omkring sin elskede Lea, imens hun famler sig gennem livet efter sorgen. Lu svæver tilbage til de uger, hvor han ventede på scanningsresultater efter måneder med hovedpine, til cafébesøg og technofester med euforiserende stoffer i så lange baner, at man må forstå, at den svævende og løse tilstand ikke er fremmed for Lu.

Lasse Raagaards *Slip* er befriet for moraliseren, både når det gælder indtag af stoffer, de pårørendes reaktioner og plejernes omsorg og mangel på samme, skriver Estrid Dyekjær. Foto: Sara Galbiati

Romanen er befriet for diagnoser, forklaringer og præcise tidsangivelser, ligesom steder, personer og relationer fremstår uden særlige karakteristikker eller kendetegn. Der er kun det nu, der *er*. Døden og sjælen, som giver slip. Lu, der resignerer og giver slip. Lea, der langsomt slipper sorgen og lader livet fortsætte, og Lus far Troels, der sår nye frø i selv samme mark, som Rea forlader, da hun rejser sig fra sygelejet og fortsætter livet 5.000 år forinden.

‘Slip’ er lyrisk, men jordnær

Trods sine kun 150 sider er *Slip* ikke en letlæst roman.

Sprogligt er formen mere som digt end roman, og Lasse Raagaard har da også tidligere udgivet en digtsamling. Det fungerer, fordi Lus svævende bevidsthed er selve romanens pointe, og på den måde er romanens form og sprog godt afstemt. Det er nok tvivlsomt, om det kunne fungere lige så godt med et andet tema, hvor tekstur fylder mere end i dette rent sjælelige værk.

”Døren går op og lys springer ind, Lea. Hun er over hans ansigt. Hendes ånde tæt ved hans øre. Lu har øjnene åbne og ser, ubevægelig og flytter ikke blikket...”

Den konstante svæven mellem tid og sted, den kontinuerlige bevægelse og insisterende fastholdelse i sprækken mellem liv og død, kræver sin læsers fulde opmærksomhed, og selv da vil meget være umuligt at forstå. Præcis som døden altid er. Døden og det, der kommer efter.

Slip forholder sig mest til det, der er, og selvom meget føles svævende og fabulerende, er store dele af teksten jordnær og kan sine steder på få linjer levere knivskarpe pointer, der uundgåeligt giver stof til eftertanke. Som ydmygelsen ved at være plejekrævende og væmmes ved bleskift og leverpostej under egne negle, imens den pårørende kan følge sin impuls til at vende ryggen til det grimme – fri til at forlade lokalet, imens plejerne tager sig af Lus personlige hygiejne. Lammelsen bliver Lus fængsel, og døden hans udfrielse.

Jeg forstår godt romanens præmis, men midt i alt det sanselige, esoteriske, savner jeg faktisk følelser. Relationerne er løse og frie. Der er ikke dyb kærlighed at spore mellem de mange overfladiske, technodansende bekendtskaber. Vi ser Leas sorg, men derudover virker alle lidt ligeglade. Selv Lu, der er død, hans far og vennerne. Livet

går videre, sorgen og Lu er hurtigt glemt, og fraværet af vrede, frustration og dårlig samvittighed bliver næsten øredøvende – måske især fordi det ofte er sådan, det er.

Lasse Raagaard giver ikke læseren svar på, hvad der venter efter døden, men man får som læser lov til at undres og mærke efter, skriver Estrid Dyekjær. Foto: Sara Galbiati

Når terminaldiagnosen er givet, er ventesorgen ulidelig, men selve døden en lettelse – både for Lea og Lu og for alle dem, der gik rundt med dårlig samvittighed, fordi de ikke prioriterede at lægge vejen forbi Center for Erhvervet hjerneskade.

Romanens store tomrum, fra diagnosen bliver givet, til døden indtræder, er måske det mest sigende, og på den måde er *Slip* et nybrud i forhold til litteratur om sorg, der typisk fokuserer på den døende og de efterlevende, men her er fokus på den døde i netop dét sekund, hvor grænsen mellem liv og død udslettes. Det er mærkeligt, forfærdeligt og fint.

” ... lyset bøjer sig gennem ham, hun holder om ham og Lu mærker, måger skriger og dykker mod hans ansigt, i luften, der trænger ind og udvider.”

Slip er befriet for moraliseren, både når det gælder indtag af stoffer, de pårørendes reaktioner og plejernes omsorg og mangel på samme. *Slip* er bare i det nu, der beskrives, og selvom det gør læsningen svær og langsommelig, er det en sanselig oplevelse, der nok ikke giver svar på spørgsmålet om, hvad der venter efter døden, men man får lov at undres og mærke efter i et univers, der trods sin u håndgribelige form føles tættere på sandheden om døden end noget andet, jeg har læst.

POV dækker kultur- og samfundslivet med klassiske anmeldelser, interviews, essays og fotoreportager. [Klik dig videre her.](#)

Estrid Dyekjær

Lasse Raagaard

Slip

ESTRID DYEKJÆR

Estrid Dyekjær er forfatter, foredragsholder og podcastvært - blandt andet på den litterære podcast Læsekrogen. Hun debuterede i 2019 med 'To Liv' og har siden udgivet 6 romaner, senest 'Frugterne Falder' i 2025.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.